

La Mulți și Fericiți Ani, Preacucernice Părinte Profesor Mircea Păcurariu!...

O scurtă scrisoare deschisă, adresată cu prilejul acestui frumos ceas omagial, festiv și aniversar – împlinirea a optzeci de ani de viață ai Preacucernicului Părinte Profesor Mircea Păcurariu, de la Facultatea de Teologie Ortodoxă “Andrei Șaguna” din Sibiu...

Cu multă bucurie știm și (re)cunoaștem că în fiecare an la data de 30 iulie este ales prilej de aleasă și frumoasă sărbătoare, mai ales pentru dumneavoastră, însă, de data aceasta, permiteți-mi să mă împărtășesc și eu de această bucurie și încununare, acum la ceas aniversar și jubiliar, deoarece împliniți și înmănunchiați o frumoasă, rotundă și bogată vârstă, rotundă, cea de 80 de ani, frumoși, plini, rodnici și consistenți!...

Recunosc și mărturisesc faptul că eu personal, vă cunosc de relativ puțină vreme dar de la bun început am fost plăcut impresionat de dumneavoastră, datorită caracterului, onoarei, demnității, blândeții, înțelepciunii și spiritului de om serios, onest și muncitor, perseverent și tenace, care vă caracterizează!... De aceea, am apreciat și admir în continuare aceste calități, pe care le aveți, le cultivați și le împărtășiți și altora, cu toată abnegația, dragostea și generozitatea!...

Totodată, vă apreciez toată munca, osteneala și sudoarea depusă în câmpul activității științifice, de cercetare, scriitoricești, publice, civice, publicistice, editoriale, culturale ori spirituale și mai cu seamă în cea organizatorică, fiind un bun inițiator, fondator, coordonator și organizator al multor activități, societăți și acțiuni culturale, de anvergură națională și internațională, în ținuturile binecuvântate ale Transilvaniei, Moldovei, Țării Românești și nu numai, în Oltenia, Muntenia toată și Dobrogea străbună – țară, pământ, neam și popor în care colaborați și cooperați atât de frumos, de bine și de eficient cu toată preoțimea și intelectualitatea zonei și care, din aceste motive, vă stimează, vă respectă și vă prețuiește atât de mult, dimpreună cu noi toți!...

Prin urmare, cugetând eu acum, în acest ceas și moment sărbătoresc, omagial și aniversar, la activitatea și la personalitatea preacucernicieii voastre, una foarte complexă și foarte completă, mă gândesc la darul omului providențial cu care v-a înzestrat Creatorul și Stăpânul nostru al tuturor – Domnul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos – pe Care dumneavoastră îl cinstiți, de atâta vreme, cu toată sinceritatea, dragostea și abnegația!...

M-aș bucura să știu, Preacucernice Părinte Profesor, că atât contemporanii cât și posteritatea vă vor acorda, totdeauna, cinstea, recunoștința și prețuirea cuvenită pentru tot ce ați făcut, pentru ceea ce sunteți și însemnați (sau ar trebui să însemnați) dumneavoastră în conștiința și în memoria noastră colectivă, care, mă rog lui Dumnezeu să nu fie alterată și o spun aceasta cu mare înfrigurare fiindcă, din păcate, noi cam avem „darul” acesta de a ne uita binefăcătorii și înaintașii noștri dar încerc, totuși, să-mi fac un act de încurajare și de optimism și să cred că ori de câte ori va fi pomenit numele **Mircea Păcurariu** va fi pronunțat cu venerație și respect pentru tot binele pe care dumneavoastră l-ați făcut atâtor oameni și care fapte, fiți sigur, că sunt consemnate de către Dumnezeu în Împărăția Sa cea cerească și veșnică de care, ne rugăm Lui, să aveți parte!...

Așadar, fiți încredințat, Preacucernice Părinte Profesor, că sunt foarte mulți oameni de rând, din țară noastră și din diaspora românească, credincioși ori slujitori ai altarelor care se roagă Bunului Dumnezeu, să vă dăruiască multă liniște și pace în suflet, multă bucurie

sufletească și să vă răsplătească pentru faptul că i-ați făcut pe ei sau pe copiii lor oameni, cu carte, cu spirit, suflet și simțământ românesc, cu școală autentică, cu carte românească de învățătură, cu biblioteci și cu studii înalte, încheiate, în aceste locuri, fapt ce nu poate fi uitat de și în istoria sau geografia acestor locuri (ale Ardealului strămoșesc și Transilvaniei străbune) - marcate de prezența și activitatea dumneavoastră atât de bogată și de prodigioasă și care s-a desfășurat, și încă se desfășoară, pe parcursul atâtor ani; rugăciuni cărora mă alătur și eu, dorindu-vă, încă odată să ne trăiți întru mulți, folositori și roditori ani, alături de familie, de colegi sau colaboratori și de toți cei dragi ai dumneavoastră!...

Cu alte cuvinte, așadar, doresc să recunosc și să dezvălui adevărul că am apreciat întotdeauna bogata și diversă activitate a **Părintelui Academician Mircea Păcurariu**, aceea de slujitor și sacerdot al sfântului altar, de profesor universitar, scriitor, publicist și om deosebit de activ al cetății, puterea sa de muncă, deosebita sa capacitate de: asimilare, concentrare, sintetizare, promovare și redare a datelor, informațiilor, citatelor și evenimentelor istorice și nu numai, a activităților și acțiunilor culturale și spirituale pe care le inițiază, supraveghează și organizează, cu multă seriozitate și avizată competență, cărțile (în special cele de istorie bisericească națională, românească) pe care le-a scris și le scrie **Părintele Profesor și Academician Mircea Păcurariu**, precum și toată activitatea sa culturală și spirituală, caracterul și cultura foarte vastă și solidă de care dispune, de asemenea (și) atașamentul și dragostea precucerniciei sale pentru cultura, arta și spiritualitatea noastră autentică!... Sunt de-a dreptul impresionat de capacitatea și puterea precucerniciei sale de muncă susținută, pe care o desfășoară și acum, constatând din aceasta că are această atitudine, mereu pozitivă și optimistă, față de viață, față de semenii și cunoscuții lui ce nu sunt puțini și care, dacă sunt sinceri, îl apreciază și îl admiră mult, fiindu-i cât se poate de recunoscători, așa cum încerc să-i fiu și eu acum, când scriu aceste rânduri, cu o nedisimulată emoție!...

Altfel spus, la data de 30 iulie 2012, **Părintele Prof. Univ. Dr. Mircea Păcurariu**, Membru corespondent al Academiei Române, a împlinit venerabila vârstă de 80 de ani, dintre care 53 de ani dedicați și închinăți învățământului teologic românesc și cercetării științifice în domeniul istoriei Bisericii poporului român.

Părintele Magistru Mircea Păcurariu a văzut lumina zilei într-o veche familie de preoți de pe meleaguri hunedorene. Tatăl său, Ștefan Păcurariu (1904-1978), originar din Zlaști (azi cartier al municipiului Hunedoara), a îndeplinit timp de 37 de ani misiunea de Preot paroh în comuna Ruși, cu filia Strei, fiind a cincea generație de slujitori ai Bisericii. Mama sa, Cornelia Păcurariu (1905-1974), a fost descendentă a unei familii de preoți din Câmpia Transilvaniei.

Părintele Profesor și Academician Mircea Păcurariu a urmat cursurile școlii elementare din orașul Orăștie (1939-1940) și din municipiul Deva (1940-1943), apoi pe cele ale Liceului de băieți (azi Colegiul „Decebal”) din municipiul Deva (1943-1951). Dovedind multă râvnă, s-a situat întotdeauna, la absolvirea claselor școlare, în rândul premianților.

Datorită înclinațiilor spre domeniul umanist, în special spre studiul istoriei, s-a înscris în anul 1951 la Facultatea de Istorie din Cluj Napoca. Însă datorită „originii sale nesănătoase”, a fost exmatriculat înainte de începutul anului II, în pofida rezultatelor deosebite la examene. În această situație, dar și datorită tradiției de familie, s-a îndreptat spre studiile teologice. În toamna aceluiași an s-a înscris la Institutul Teologic cu grad Universitar din municipiul Sibiu, pe care l-a absolvit în mod strălucit, cu teza de licență *Monografia Institutului Teologic Universitar din Sibiu (1811-1956)*, coordonată de Pr. Prof. Univ. Dr. Sofron Vlad.

A urmat în continuare, între anii 1956-1959, Cursurile de magisteriu (doctorat) de la Institutul Teologic Universitar din București. A fost o perioadă de acumulare, de aprofundare, de cercetare a rolului Bisericii Ortodoxe, a reprezentanților ei de seamă în istoria neamului nostru.

După ce, timp de o lună și jumătate, a ocupat funcția de bibliotecar la Eparhia Romanului, IPS Dr. Iustin Moiescu, pe acea vreme Mitropolit al Moldovei și Sucevei, l-a numit, la 15 octombrie anul 1959, profesor titular la Seminarul Teologic de la Mănăstirea Neamț. După mai bine de doi ani, la recomandarea Consiliului profesoral de la Institutul Teologic de Grad Universitar din municipiul Sibiu și în pofida unor împotriviri din partea organelor politice, mitropolitul Nicolae Colan al Ardealului l-a promovat în postul de asistent universitar pentru Limbile greacă și latină. A ocupat această funcție timp de aproape un deceniu (1 decembrie 1961 - 1 octombrie 1970). În anul 1968, în ziua de 17 iunie, și-a susținut, în fața unei prestigioase comisii, teza de doctorat, cu titlul *Legăturile Bisericii Ortodoxe din Transilvania cu Țara Românească și Moldova în secolele XVI-XVIII*. A obținut nota maximă (aceea de 10 – zece). Mai mult decât atât, a fost de fapt cea dintâi decernare a unui titlu de Doctor în Teologie după încheierea celui de-al doilea război mondial; cel de-al doilea titlu de Doctor în Teologie fiind acordat Părintelui Profesor Ioan Bria.

În luna aprilie anul 1970 a fost hirotonit diacon, iar un an mai târziu a fost hirotonit preot. În același timp, în toamna anului 1970 a fost promovat conferențiar universitar, iar un an mai târziu profesor universitar titular, la catedra de Istoria Bisericii Ortodoxe Române. A activat în această funcție până în anul 2003 (cursurile de Licență) și în anul 2005 (cursurile de Master), păstrând până astăzi conducerea programelor de doctorat, la disciplina Istoria Bisericii Ortodoxe Române (IBOR).

Așadar, **Părintele Magistru Mircea Păcurariu** însumează 53 de ani de activitate didactică (dintre care 51 la Facultatea de Teologie din Sibiu). Este un număr impresionant de ani de muncă și de formare a atâtor generații de preoți, fiind întrecut, ca vechime, în istoria învățământului teologic sibian, doar de unul din profesorii institutului, anume de Ioan Hannia (47 de ani de activitate). O activitate de catedră de 46 de ani a mai fost atinsă doar de alți doi predecesori, anume de Profesorii Dimitrie Cunțan și Grigorie Marcu. Datorită autorității și prestigiului atât în plan științific dar și organizatoric, Magistrul a îndeplinit funcția de decan al Facultății de Teologie Ortodoxă „Andrei Șaguna” din cadrul Universității „Lucian Blaga” din municipiul Sibiu, timp de două mandate (1992-2000).

Activitatea de dascăl a fost împletită cu o muncă de cercetare științifică de excepție. Până în acest an, **Părintele Magistru și Academician Mircea Păcurariu** este autorul a 35 de lucrări în volum.

Prima lucrare istorică a Părintelui datează din anul 1956, fiind lucrarea sa de Licență. Tema a constituit-o istoria învățământului teologic din Sibiu, în acel an sărbătorindu-se 155 de ani de la reorganizarea Seminarului sibian de către episcopul Vasile Moga. Trei decenii mai târziu, Părintele Profesor a revenit la această temă, realizând prima monografie completă a Institutului Teologic (cu titlul *Două sute de ani de învățământ teologic la Sibiu, 1786 - 1986*). În această lucrare, apărută la Sibiu în anul 1987, a prezentat, pe parcursul a 420 p., bogata vatră de formare a numeroși intelectuali și teologi români.

În cei 12 ani trecuți de la absolvirea Institutului Teologic și până la susținerea titlului de Doctor în Teologie, Părintele Profesor și Academician Mircea Păcurariu a publicat un număr impresionant de studii consistente ca număr de pagini, anume 24, în care a abordat diferite probleme de Istorie a Bisericii Românești, vădind multilateralitatea sa.

În ceea ce privește teza de Doctorat, tânărul Mircea Păcurariu a surprins deosebit de bine legăturile strânse între Ortodoxia ardeleană și frații întru credință de pe cealaltă parte a Carpaților, în secolele XVI-XVIII, adică într-o vreme în care Ortodoxia ardeleană se afla în situația de confesiune tolerată, trebuind să înfrunte acțiunile prozelite ale principilor calvini, iar apoi ale Curții catolice de la Viena. Părintele Profesor Mircea Păcurariu a arătat deosebit de bine cum, fără sprijinul fraților de peste munți, ortodocșii ardeleni nu ar fi putut supraviețui.

După promovarea la Catedra de Istoria Bisericii Ortodoxe Române (IBOR), **Părintele Profesor Mircea Păcurariu** a lucrat timp de trei ani la redactarea unui nou manual de Istoria Bisericii Ortodoxe Române. Mai întâi a publicat o scurtă sinteză de Istoria Bisericii Ortodoxe Române (IBOR) pentru elevii seminariști (1972, noi ediții în anii 1978, 1987, 1996, 2000). Lucrarea respectă caracteristicile unui manual propriu-zis. Experiența de profesor la Seminarul de la Mănăstirea Neamț a putut fi astfel pe deplin fructificată. Cartea cuprinde, în lecții scurte și clare, cele mai importante date și evenimente din Istoria Bisericii Ortodoxe Române. De real folos pedagogic sunt însă și textele propuse ca lectură la sfârșitul lecțiilor. Prin acestea, manualul pentru Seminarii poate fi considerat și prima culegere de documente pentru Istoria Bisericii Ortodoxe Române (IBOR).

Marea sinteză de Istoria Bisericii Ortodoxe Române (IBOR) a apărut însă mai târziu, în anii 1980-1981. Acești ani au fost printre cei mai grei pentru Părintele Profesor Mircea Păcurariu, Securitatea Statului Comunist făcând presiuni asupra conducerii bisericești pentru înlăturarea lui de la catedră. Însă Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române Iustin Moiescu (știind de cele trei volume date la tipar) a rezistat acestor presiuni și s-a opus îndepărtării Părintelui Profesor.

Cele trei volume constituie într-adevăr o monumentală lucrare de istorie bisericească românească, însumând peste 1900 de pagini și publicată în două ediții (o a treia se află sub tipar la Iași). Este cea mai amplă sinteză de istorie bisericească românească, mult mai completă decât celelalte două sinteze apărute în secolul trecut (având ca autori pe Nicolae Iorga și pe Părinții Profesori Gheorghe Moiescu, Silviu Dragomir, Ștefan Lupșa și Alexandru Filipașcu). A luat în considerare ultimele rezultate ale cercetărilor de istorie politică, bisericească și culturală.

Un compendiu al monumentalei opere a fost tipărit la Chișinău (1993) și Sibiu (2007), fiind tradus, cu unele completări, în limba germană (este singura lucrare pe această temă tipărită în spațiul german).

O altă lucrare de sinteză a Părintelui Prof. Univ. Dr. Mircea Păcurariu privește istoricul Bisericii ardeleni (*Istoria Bisericii românești din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș până în 1918*, Cluj-Napoca, 1992). Și această temă l-a preocupat pe Părintele Profesor ani îndelungați, ea fiind precedată 12 ani înainte, de lucrările *Începuturile Mitropoliei Transilvaniei* (1980), *Politica Statului ungar față de Biserica românească din Transilvania în perioada dualismului, 1867-1918* (1986) și deja amintita carte *Două sute de ani de învățământ teologic la Sibiu, 1786-1986* (1987).

În cea dintâi a adus rectificări necesare la vechile lucrări redactate de Augustin Bunea, Ștefan Meteș și Ștefan Lupșa, susținând existența străveche a Instituției mitropolitane ortodoxe românești pe meleaguri ardeleni (istoricii precedenți au menționat doar existența unor episcopii răzlețe, fără continuitate istorică, în diferite părți ale Transilvaniei).

Cea de-a doua lucrare a apărut în anii critici ai polemicii noii istoriografii naționaliste maghiare, anume după publicarea tendențioasei Istorii a Transilvaniei tipărită în trei volume

(lucrare care relativiza cu totul rolul românilor în istoria meleagurilor intracarpătice). Folosind numeroase documente istorice de arhivă și din presa vremii, lucrarea Părintelui Păcurariu înfățișează lupta românilor pentru emancipare națională și religioasă din timpul monarhiei dualiste austro-ungare. Asemenea majorității lucrărilor Părintelui Magistru, și aceasta pune accent pe contribuții individuale, prezentând în anexă indice de nume de personalități care și-au adus contribuții importante la realizarea Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918. Datorită importanței lucrării, ea a cunoscut versiuni în limbile engleză, (315 p.), franceză (325 p.) și maghiară (334 p.).

Tot din domeniul istoriei bisericești ardelenice fac parte și alte lucrări tipărite ulterior de Părintele Magistru Mircea Păcurariu: *Istoria mănăstirii Prislop* (1986 – prima monografie a acestui lăcaș monahal) și *Revoluția românească din Transilvania și Banat în anii 1848-1849. Contribuția Bisericii* (1995). Lucrare deosebită, în tradiția vechii istoriografii ortodoxe ardelenice, ea prezintă rolul jucat de clerul român (nu doar ortodox, ci și unit) în timpul revoluției pașoptiste, contribuția acestora la organizarea poporului român în lupta de emancipare națională. Deosebit de important este sumarul redactat în limba engleză.

În același domeniu este și una din recente cărți ale sale, anume voluminoasa lucrare *Cărturari sibieni de altădată* (2002). Ca profesor care și-a desfășurat cea mai mare parte din viață la Sibiu, s-a considerat obligat să conceapă o lucrare despre cărturarii sibieni predecesori. În peste 700 de pagini, lucrarea cuprinde biografiile a 130 de oameni de cultură sibieni, teologi, juriști, literați, economiști etc. Sunt biografiile personalităților care au activat în Congresele Național Bisericești și Sinoadele arhidiecezane din Sibiu, reședința Mitropoliei Ardealului, fie clerici sau laici, cu toții mânați de dorința pentru emanciparea spirituală, națională și materială a românilor ardeleni.

Printre ultimele lucrări de istorie bisericească transilvană sunt *Catedrala mitropolitană din Sibiu, 1906-2006*, *Istoria mănăstirii Prislop* (ed. II) și *Uniația în Transilvania în trecut și astăzi* (ed. V, cea dintâi datând din anul 1990).

Însă preocupările în detaliu ale Părintelui Profesor Mircea Păcurariu nu s-au mărginit doar la aspecte de istorie transilvană. În anul 1993 a tipărit necesara lucrare *Basarabia. Aspecte din istoria Bisericii și a neamului românesc*. Este prima lucrare din România, după evenimentele din anul 1989, care se ocupă de românii de dincolo de Prut. Este prezentat zbuciumul fraților din stânga Prutului după anexarea teritoriului basarabean de către Rusia, în anul 1812, trecând prin toate etapele de rusificare, apoi vremelnica unire cu România (1918-1940), urmat, din nefericire, de surghiunul în îndepărtata Siberie din perioada stalinistă și comunistă. Este prezentată și scurta perioadă de relaxare politică de după anul 1989. Se poate constata din carte că, în pofida suferințelor și a politicii de rusificare, românii basarabeni și-au păstrat identitatea.

O altă contribuție istoriografică importantă realizată de Părintele Academician Mircea Păcurariu este lucrarea *Sfinți daco-romani și români* (în trei ediții, 1994, 2000 și 2007). Este tot o premieră publicistică din cea de-a doua jumătate a sec. XX în România. Părintele prezintă, pe baza unei bogate bibliografii române și străine, viețile mai multor sfinți care au viețuit pe teritoriul românesc. Deși autorul a considerat lucrarea ca având caracter de „popularizare”, se observă acrvia, seriozitatea și rigoarea științifică. Lucrarea este valoroasă, de altfel, și datorită *Sinaxarului sfinților români* și indicelui alfabetic al acestora.

Însă una din cărțile de referință și de căpătâi, egală ca importanță cu monumentala sinteză în trei volume, este *Dicționarul Teologilor români* (două ediții). Este o lucrare deosebit de importantă, ea acoperind un alt gol în literatura istorică și teologică română. Este

singura operă de acest gen în limba română. Dicționarul cuprinde peste 720 de teologi români și străini (care au trăit între români), ortodocși și de alte confesiuni, fiecare cu biografia și contribuția sa bibliografică. Nu sunt suficiente cuvinte de laudă pentru acest volum, decât să reliefăm utilitatea lui, motiv pentru care a fost trecut pe un site pe Internet, pentru a putea fi consultat la nevoie și gratuit de fiecare cercetător dornic să cunoască istoria Bisericii noastre.

Părintele Magistru și Academician Mircea Păcurariu nu este doar unul din importanții istorici ai României contemporane, ci înainte de toate un Slujitor al Sfântului Altar, Un Liturghisitor și Sacerdot, un Presbiter. Acest fapt este dovedit, cu prisosință, de voluminoasa lucrare *Predici la duminici și sărbători, la praznicele împărătești și ale Maicii Domnului, ale Sfinților și la Sfinți români; predici ocazionale și la înmormântări* (2000). Într-adevăr, bibliografia **Părintelui Magistru Mircea Păcurariu** nu putea fi completă fără acest volum. Cele 632 de pagini ne prezintă preotul, finul cunoscător și tâlcuitor al Sfintei Scripturi și al operelor Sfinților Părinți, lăsând să se întrevadă trăirea adâncă, fără de care **Părintele Magistru și Academician Mircea Păcurariu** nu ar fi putut realiza atâtea lucruri minunate pe tărâmul științei teologice și educative. Ne putem explica astfel cum, chiar și la această vârstă venerabilă, spiritul este încă atât de tânăr, găsind resurse pentru noi și noi proiecte. Volumul dă la iveală tocmai suportul sufletesc al credinței, latură prezentată nouă de această lucrare de maturitate.

În altă ordine de idei, din activitatea sa publicistică și științifică spicuim și menționăm următoarele:

- 30 de cărți (unele în două, trei sau șase ediții).
- 125 studii în reviste teologice.
- 20 studii în reviste teologice din străinătate.
- 180 articole în reviste teologice sau laice.
- 40 articole omagiale sau comemorative.
- 20 articole cu probleme de actualitate.
- 235 articole de popularizare (în ziare bisericești și laice).
- Circa 200 articole prezentate pt. „Enciclopedia teologică rusă” la Moscova (unele au apărut).
- Peste 50 bibliografii prezentate pt. „Enciclopedia istoriografiei românești”, ed. II.
- Peste 60 bibliografii cu personalități teologice din Ardeal și Bucovina prezentate la un *Lexicon* austriac la Viena (unele au apărut).
- Peste 30 de biobibliografii prezentate pentru *Dicționarul enciclopedic* în 6 volume (unele au apărut).
- 88 recenzii.
- 30 note și însemnări.
- 60 predici tipărite.
- 13 predici funebre tipărite.
- 23 prefețe la unele lucrări istorice.
- 160 conferințe publice în Sibiu și alte localități.
- Circa 100 conferințe cu preoții la protopopiate.
- Circa 35 conferințe cu ghizii de la mănăstiri și muzee.
- 25 conferințe peste hotare.
- 150 expuneri și interviuri la Radio.
- 25 interviuri în presă.

- 85 expuneri sau interviuri la TV.
- Peste 80 de predici și cuvântări în catedrala din Sibiu.
- 275 predici în diverse biserici din țară (câteva în SUA și Canada)
- Sute de cuvântări festive și ocazionale, mai ales la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Andrei Șaguna” din municipiul Sibiu.

Cu alte cuvinte, așadar, am prezentat pe scurt principalele lucrări în volum ale **Părintelui Profesor și Academician Mircea Păcurariu**. În aceste lucrări și studii, s-a aplecat cu atenție asupra vieții și activității unor ierarhi avangardiști pentru vremea lor, ca de pildă, Antim Ivireanul (1966); domnitorul declarat sfânt, Constantin Brâncoveanu (1996); mitropolitul Dosoftei (1990); domnitorul Dimitrie Cantemir (1974); arhieriei Neofit și Filaret Scriban (1970). De asemenea, a evocat diferite evenimente glorioase din istoria poporului român, precum domnia lui Mihai Viteazul în Transilvania (1975), Războiul de Independență (1967), evenimentele din Balcanii acelor vremi (1980) și Unirea de la 1918 (1994). Părintele Profesor Mircea Păcurariu s-a ocupat și de legăturile Bisericii Ortodoxe Române cu celelalte Biserici surori.

Într-o singură propoziție, trebuie susținut și afirmat că întreaga activitate științifică a Părintelui Mircea Păcurariu însumează peste 700 de titluri, cu peste 13.000 de pagini tipărite.

Pentru remarcabila sa activitate bisericească, didactică și culturală, Părintele Profesor Mircea Păcurariu a fost ales, la data de 24 octombrie anul 1997, Membru corespondent al Academiei Române, fiind al 16-lea profesor al Școlii teologice sibiene care s-a bucurat de această aleasă onoare. Totodată, a fost cinstit cu diferite distincții bisericești și laice: Iconom stavrofor (1976), „Crucea Patriarhală” (primită de la Patriarhul Iustin Moiescu, în anul 1979, și de la Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist Arăpașu, în anul 2001); ordinul „Steaua României” în gradul de ofițer (distincție oferită de fostul președinte al României, Emil Constantinescu); apoi peste zece medalii din partea Patriarhiei Române, a unor eparhii din țară, a Patriarhiei Moscovei și a Patriarhiei Bulgare.

În semn de recunoaștere a contribuției **Părintelui Magistru Mircea Păcurariu**, în cercetarea științifică, concretizată printr-o imensă listă de volume și studii, dar și pentru pasiunea care a însoțit activitatea de pedagog, căldura dar și exigența pe care le-a dovedit în formarea tinerilor cercetători, și nu în ultimul rând pentru calitățile sale de preot slujitor, autor al multor înălțătoare predici, în 12 octombrie 2007, cu ocazia aniversării zilei de naștere a IPS Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Laurențiu Streza, ca fost student și apoi coleg de catedră al **Părintelui Profesor și Academician Mircea Păcurariu**, IPS Sa i-a înmănat „Crucea șaguniană”. Mai trebuie reținut și subliniat faptul că **Părintele Profesor Mircea Păcurariu** a contribuit într-un mod consistent și foarte edificator la întocmirea, redactarea, susținerea și promovarea propriu-zisă a dosarului de canonizare a Mitropolitului Transilvaniei – Andrei Șaguna – care, între timp, în urma procesului și a ceremoniei de canonizare, din toamna anului 2011, a devenit Sfântul Mitropolit Andrei al Transilvaniei...

Cu toate că a renunțat la munca de la catedră, **Părintele Magistru Mircea Păcurariu** nu și-a încheiat și munca de cercetare și îndrumare. A continuat să scrie cu același suflu tânăr, să aducă la lumină alte aspecte ale Istoriei Bisericii Ortodoxe Române (IBOR), dar și să îndrume și să dezvăluie tinerilor teologi metodologia de cercetare, îndeosebi în vederea obținerii titlului de Doctor în Teologie.

Prin urmare, acum, în încheierea acestor modeste dar sincere rânduri, scrise cu toată prețuirea, recunoștința și admirația, la acest mărit praznic și ceas aniversar – al zilei dumneavoastră de naștere, doresc să vă urez, încă odată, Preacucernice Părinte Profesor, să aveți

parte de multă putere de muncă în continuare, de multe realizări și sporite împliniri sufletești, însoțite de un sincer și călduros **„La Mulți și Fericiți Ani!”** Să vă bucurați de realizările și împlinirile de până acum, să le cultivați și să le înmulțiți, pe mai departe, îndeosebi pe cele de ordin cultural, spiritual, românesc și cărturăresc!... **Dumnezeu să vă binecuvânteze, să vă ajute și să vă poarte de grijă!**

București – 30.07.2012

***Cu aleasă prețuire și
deosebită considerație,
Drd. Stelian Gomboș***